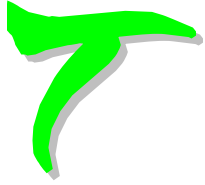

Hồi 08

Bước Đường Đầu Lôi Chưởng Ra Oai

ừ ngoài hai chục trượng nổi lên một trận cười vọng lại, bóng đen chỉ thoáng một cái rồi mất hút.

Phan Tịnh khí tức xông lên tận cổ, chàng nhảy tới nơi thì bóng đến đã chìm đắm vào bóng tối. Chàng ngẫm nghĩ rồi bỗng bật lên hai tiếng cười

gần nói:

- Này gã kia ! Người thật ngu quá. Chẳng ai tra khảo mà mình lại xưng. Hừ. Ta bảo cho các người biết để các người về bảo cho Sơn chúa hay là "Vô địch đoạt nhĩ lệnh" của Thiên Hiệp ngày trước, bắt đầu từ đêm nay đã đổi là "Vô địch phi đầu lệnh" Ta là con Thiên Hiệp tên gọi là Phan Tịnh sắp đến bái phỏng Cửu Hoa sơn đó!

Ngoài xa chừng trăm trượng có tiếng người đáp bằng giọng thách thức:

- Nếu người không sợ bể ngực nổ bụng thì cứ việc đến.

Phan Tịnh cũng không chịu kém, nói:

- Người đầu tiên ở Cửu Hoa sơn bị bay đầu là người đó? Người có giỏi thì lưu danh lại.

Có tiếng đáp lại:

- Ta là Tả hộ pháp Ngưu Đầu.

Phan Tịnh cười nói:

- Chà! Nào ngu đầu mã diện (đầu trâu mặt ngựa)? Nào U minh sứ giả đều là hạng ma quỷ âm ty, ta nhớ cả rồi.

Có tiếng đáp lại:

- Người chớ vội tự đắc. Dương Đơn, Triệu Phổ không khi nào chết uống đầu, mà phải trả bằng một giá rất đắt.

Phan Tịnh không nói gì nữa. Tà áo xanh bay phất phới. Chàng nhắm về phía nội thành Yên Minh chạy tới.

Đọc đường chàng chạy rất lẹ, vừa ôn lại những việc đã xảy ra: Nào điện chúa động U- U hạ sát Thần Nhạc Song Kỳ, tru diệt Tây Nam Tam Vương! Nào Sơn chúa của

Hoa sơn phái thuộc hạ Ngũ Quỷ giết bao nhiêu người ở Minh Lăng! Thất Tuyệt giáo đất Hồi Cương sắp xuống Kinh đô! Nào Thất Tuyệt giáo coi hết thấy người kinh đô đều là thù địch, rồi mai đây còn xảy ra bao nhiêu cuộc chém giết kinh người.

Nghĩ vậy chàng càng nóng lòng sớm tìm cho thấy công chúa để lấy lại "Hồi thiên bối điệp" cùng "Băng lân" áo. Một mặt chàng phải tạm thời ngăn trở phái Thất Tuyệt không được tiến xuống kinh đô một cách công nhiên, một mặt dò la tin tức phụ thân mình hiện ở đâu?

Chàng cảm hận trong lòng, lẩm bẫm một mình:

- Công chúa bị nhốt vào động U- U, Huyết Chưởng Đồ Long giao nàng cho người trong động thì tất hẳn biết động U- U ở đâu. Mình không đi tìm hẳn thì còn tìm ai?

Chàng chạy lẹ vô cùng, mới trong khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm đã về đến kinh thành.

Lúc này trong hoàng thành mới lác đác thấp đèn. Cửu môn đề đốc giữ nhiệm vụ an ninh cho hoàng thành, đi tuần rất nghiêm mật. Phan Tịnh tìm vào quán ăn cho no rồi chạy thẳng vào hoàng thành.

Ngoài Tử Cấm, tám gã thi vệ chia hai bên canh gác thành.

Phan Tịnh đằng đằng sát khí nhìn thẳng vào mặt mấy tên thi vệ đi vào.

Tám gã thi vệ lấy làm kỳ cũng giương mắt nhìn chàng.

Chàng đứng ngoài cổng thành lạnh lùng nói:

- Các người về báo với thủ lĩnh là Cửu môn đề đốc ra đây yết kiến ta.

Một người thi vệ giơ trường mâu lên, tức giận hỏi:

- Người là ai mà dám vô lễ thế? Người có biết đã phạm tội gì không?

Phan Tịnh nói:

- Hừ! Mi thử coi lại xem ta là ai? Kêu hẳn phải ra ngay tức khắc!

Một tên thi vệ khác nói xen vào:

- Người là phò mã và là một tên trọng phạm đương triều.

Phan Tịnh biến sắc giơ ngón tay ra điểm. Tên thi vệ chỉ kịp rú lên một tiếng rồi chết giắc. Phan Tịnh lại đảo mắt nhìn mấy tên thi vệ kia nói:

- Còn tên nào dám hỗn thì hãy coi đó!

Bảy tên thi vệ sợ hãi đứng yên.

Phan Tịnh lại bảo tên thị vệ trước:

- Người kêu hấn ra đây!

Gã đáp:

- Thủ lĩnh đi tuần rồi?

Phan Tịnh hỏi:

- Có thật thế không!

Gã đáp:

- Tiểu nhân không dám nói dối phò mã.

Phan Tịnh nói:

- Được lắm! Chờ lúc hấn về cung, người bảo cho hấn biết. Đến canh ba đêm nay ta chờ hấn ở Thiên Đàn. Người lại dặn hấn nếu muốn cử binh mã thì cứ việc, ta chỉ mất chút thì giờ chém giết thôi.

Phan Tịnh nói xong trở gối đi ngay. Ngờ đâu chàng mới đi được vài bước bỗng nghe tiếng cung nỏ bắn tới veo veo.

Chàng tức giận quát lên một tiếng xoay mình nhảy xổ về cửa thành.

Chàng nhìn thấy một tên thị vệ tay cầm cung tên liền quát lên một tiếng :

- Thế là tự mi tìm lấy cái chết!

Chàng vung chưởng đánh xéo ra. Tên thị vệ vừa rú lên một tiếng, cái đầu đã bay ra ngoài một trượng, máu tươi vọt lên như suối.

Phan Tịnh khẽ đằng hắng một tiếng rồi trở gót vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Mình không gỡ thủ đoạn sấm sét cũng chẳng ai rõ lòng dạ Bồ tát cho mình. Bắt đầu từ đêm nay, Phan Tịnh này phải cho bọn ma quỷ máu chảy đầu bay.

Ta áo xanh bay lát phất, Phan Tịnh ung dung ra đi.

Đài Thiên Đàn hình tròn, xung quanh có bậc đá trèo lên. Phan Tịnh vén áo ngồi yên chờ đợi đó.

Đêm nay không có trăng, sao dày như chít, Phan Tịnh đứng ở nơi hàng năm Đức hoàng đế vẫn ra làm lễ tế trời.

Chàng nhớ tới bọn Thất Tuyệt Giáo sắp xuống Kinh đô gây ra bao nhiêu cảnh giết chóc tanh hôi, rồi chàng lại cảm thấy mình là con cháu của đức Viêm Hoàng, lẽ đâu để mặc cho người dị chủng đến xâm lăng tàn ngược.

Chàng liên tưởng đến phụ thân, đến vợ và em gái chàng hiện sa lạc nơi đâu, chàng cần phải tìm cho ra. Đồng thời chàng cho là công cuộc bảo vệ xã tắc cũng là trách nhiệm của mình.

Vẻ mặt cương quyết của chàng lúc này không còn chút gì giống gã thư sinh.

Mày thanh mặt sáng, mặt ngọc môi hương đều bao phủ một làn sát khí ghê người.

Trống đã điểm canh ba. Phan Tịnh đảo mắt nhìn ra bốn mặt.

Bốn bề vẫn im lặng như tờ. Chàng lẩm bẩm:

- Huyết Chưởng Đồ Long! Đêm nay mi tưởng mi không đến đây là ta không thể không tìm kiếm được mi ư?

Bất thành linh một bóng đến chạy đến nhanh như tên bắn.

Nét mặt Phan Tịnh thoáng qua một nụ cười lạt lẽo, chàng tự hỏi một mình:

- Hắn đã lại đây! Hay lắm! Đêm nay có hắn ta cũng đỡ buồn.

Chàng ngấm ngấm điều hòa hơi thở, vận động nội lực, đứng ngang nhiên để chờ.

Bóng người chớp mắt đã đến bên. Chính là Cửu môn đề đốc Huyết Chưởng Đồ Long Bành Xung. Nhưng đêm nay hắn đổi cách ăn mặc, mặc áo võ trang sắc tía, trước ngực có thêu một con rồng.

Bành Xung vừa dừng bước, Phan Tịnh đã lên tiếng :

- Bành Xung kia! Quả nhiên người có gan đấy. Ta hỏi người, hôm ấy bị thương đã khỏi chưa?

Huyết Chưởng Đồ Long cười đáp:

- Thằng lỏi con! Hôm trước mi đã bị ta đánh thua chạy. Ta sợ gì mi ma không dám đến?

Phan Tịnh nói:

- Mi đến có một mình thôi chứ?

Bành Xung đáp:

- Đối với mi thì mình ta cũng dư sức rồi, cần gì phải bận đến ai? Từ giờ phút này ta không làm Cửu môn đề đốc nữa rồi.

Phan Tịnh đảo mắt lạnh lùng nói:

- Mi muốn về hầu dưới trướng Động chúa động U- U chứ gì? Hay lắm! Thật đáng mặt một vị Cửu môn đề đốc!

Huyết Chưởng Đồ Long giựt mình quát hỏi:

- Ai đã tố cáo cho mi biết vậy?

Phan Tịnh đáp:

- Hừ! Mi cướp được công chúa ra, rồi giao cho Điện chúa Phụng Điện thuộc động U- U, ai mà chẳng biết?

Huyết Chưởng Đồ Long mặt mũi đanh ác cười ha hả nói:

- Phải rồi! Vậy ngươi muốn gì?

Phan Tịnh đáp:

- Chính gì chuyện này mà ta đến đây.

Huyết Chưởng Đồ Long nói:

- Mi đến trễ mất rồi!

Phan Tịnh nói:

- Làm gì mà trễ ? Đầu mi hãy còn trên cổ đó thôi!

Huyết Chưởng Đồ Long lại càng cười rộ đáp:

- Thằng lỏi con kia! Người đừng mơ ngủ nữa? Trước kia Bành Xung này đã hai lần đấu với gia gia mi, ta đã thua y một chút còn mi đối với ta đã ăn thua gì.

Phan Tịnh nổi giận lớn tiếng quát:

- Ta không hoài công cãi vã với người. Ta chỉ hỏi mi động U- U ở đâu?

Huyết Chưởng Đồ Long nói:

- Mi hãy ném một chưởng của ta rồi ta sẽ bảo cũng chưa muộn!

Phan Tịnh cười lạt nói:

- Nếu ta tiếp mi một chưởng thì mi đã bỏ xác rồi! Được lắm! Xem ta không thể thì mi chẳng chịu nói?

Chàng để hai tay dựng trước ngực hướng lòng bàn tay đỏ như lửa ra ngoài, lạnh lùng nói:

- Nào mi phát chiêu đi!

Huyết Chưởng Đồ Long chột nhìn thấy đã hơi giựt mình.

Hắn nhìn lại bàn tay mình cũng đỏ như máu rồi nói:

- Mi cũng luyện được huyết chưởng rồi ư?

Phan Tịnh nói:

- Đừng hỏi rườm lời nữa!

Huyết Chưởng Đồ Long tức giận nói:

- Được lắm! Ta không tin mi có thể chống lại chưởng lực của ta.

Hai mắt hấn chiếu ra những tia sáng hung dữ.

Người lún xuống rồi phóng chưởng ra thật mạnh. Một làn huyết quang từ hai tay bay ra chụp lấy Phan Tịnh.

Phan Tịnh tức giận gầm lên một tiếng trở song chưởng đồng thời phóng ra.

Chưởng lực hai bên chạm nhau đánh "binh" một tiếng vang lên.

Huyết Chưởng Đồ Long rú lên một tiếng kinh hãi, sắc mặt lợt lạt, hai bàn tay run lên bần bật vì bị "Lôi hỏa chưởng" của Phan Tịnh đốt cháy đến xạm lại.

Phan Tịnh tuy cũng cảm thấy khí huyết lộn nhào, nhưng chàng vẫn từ cường đứng vững được.

Huyết Chưởng Đồ Long cặp mắt đỏ ngầu nhìn Phan Tịnh chằm chập rồi hỏi:

- Người muốn gì?

Phan Tịnh hỏi:

- Động U- U ở đâu? :

Huyết Chưởng Đồ Long đáp:

- ở chốn thâm sơn núi Diêu Phong.

Phan Tịnh lại hỏi:

- Động chúa là ai?

Huyết Chưởng Đồ Long đáp:

- Ta không biết. Trong động U- U có bốn linh điện là Long, Lân, Phụng, Quy. Ta ở dưới trướng Long điện tức là đệ tam chấp pháp.

Phan Tịnh hỏi:

- Ta hỏi mi động chúa là ai? Và điện chúa Phụng điện sao lại luyện được môn Thần phong tuyệt mạch chưởng?

Huyết Chưởng Đồ Long đáp:

- Động chúa là ai ta không biết thật, còn điện chúa Phụng điện là con gái động chúa.

Huyết Chưởng Đồ Long lại nhăn nhó cười nói tiếp:

- Bữa nay ta bị người đánh bại, người hãy ghi nhớ lấy! Đáng tiếc là ta đã cụt mất cả hai tai, bây giờ thì "Vô địch đoạt nhĩ lệnh" của người không còn hiệu lực nữa đâu.

Phan Tịnh sầm nét mặt nói:

- Tên thị vệ trong cung cấm không bảo mi hay sao? Từ hôm nay trở đi Vô địch đoạt nhĩ lệnh đã đổi tên là "Vô địch phi đầu lệnh" rồi kia mà!

Huyết Chưởng Đồ Long toàn thân run bắn lên, loạng choạng lùi lại một bước, gầm lên một tiếng hỏi:

- Người định giết ta hay sao?

Phan Tịnh đáp:

- Ta không thể để mi sống được.

Huyết Chưởng Đồ Long kinh hãi lùi lại thêm rồi nói:

- Người không giết được ta đâu.

Phan Tịnh nói:

- Mi nói giỡn đó chứ? Những hạng hèn hạ như mi tội thật đáng chết.

Nói xong chàng giơ một tay lên toan đánh thì bất thành linh có tiếng gió thổi vù vù, Phan Tịnh bỗng cảm thấy mắt hoa lên. Sau chàng định thần nhìn lại thì Thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt Giáo xuất hiện ra trước mắt chàng.

Phan Tịnh sa sầm nét mặt, để ý đề phòng rồi cất tiếng hỏi:

- Tề Ni Cáp Tư! Tại sao người lại can thiệp vào việc ta?

Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo là Tề Ni Cáp Tư có vẻ ngạo nghễ như một bậc vương gia, bật lên tiếng cười sang sảng nói:

- Tưởng ai té ra lại là người! Người đã biết đồ hình khắc trên mai rùa thả xuống sông Ngự Hà, thì ta không thể tha người được, Bành Xung là người coi giữ họa đồ cho ta, sao người dám hạ thủ toan giết y?

Phan Tịnh lùi lại một bước rồi tiếng nói:

- Người nói thế mà nghe được ư? Hấn là một lên gian tế cho Thất Tuyệt Giáo.

Tề Ni Cáp Tư nói:

- Người liệu mà giữ miệng, không được nói càn.

Hắn là "tri sự" của bản giáo đặt tại Trung Nguyên. Sao người dám gọi là gian tế?

Phan Tịnh bất giác trợn mắt há miệng, lẩm bẩm :

- Sao lại có chuyện thế được ? Hắn là người bán nước, ta không thể tha được. Hơn nữa hắn còn cướp công chúa giao cho động U- U là nghĩa làm sao?

Huyết Chương Đồ Long đã trấn tĩnh lại nói xen vào:

- Chính thế! Ta đã là "tri sự" cho phái Thất Tuyệt Giáo, lại là chấp pháp cho Long Điện thuộc động U- U. Công chúa ở trong động U- U còn hơn là ở trong tay thằng lỏi con.

Phan Tịnh diên tiết lên lớn tiếng quát:

- Im mồm!

Rồi chàng lại hỏi luôn:

- Thế này thì ra Động chúa động U- U cấu kết với Thất Tuyệt Giáo hay sao?

Thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt Giáo cũng quát lên:

- Không được nói nhảm! Động chúa động U- U cái cóc gì mà dám sánh với bản giáo.

Phan Tịnh hỏi:

- Vậy Thất Tuyệt Giáo cùng động U- U liên quan với nhau thế nào?

Thất Tuyệt Giáo ngạo nghễ cười đáp:

- Bản giáo đã vào làm chủ Kinh đô thì ai mà dám trái lệnh?

Đến khi đó người không phục tùng bản giáo thì ta e rằng đất Kinh đô không còn chỗ nào cho người đứng vững nữa.

Phan Tịnh tức giận mặt xám xanh thét lên:

- Tề Ni Cáp Tư! Người đừng hống hách nữa! Ta còn muốn điều tra xem gia gia có phải chết vì bọn Thất Tuyệt Giáo các người không? Nếu đúng vậy thì ta cho bọn người máu chảy khắp thành. Những di vật của Lan Na chưa chắc người đã lấy nổi đâu?

Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo cười ha hả nói:

- Phan Tịnh! Ta biết người là con Phan Khôn. Ta bảo thực cho người hay. Việc đưa công chúa vào động U- U chính là cái kế di họ của ta đó. Hiện nay các phái võ Kinh đô ai mà không muốn bắt được công chúa. Ta để cho bọn họ tranh đi cướp lại, công chúa bị

bức bách, uất ức quá chừng, nàng sẽ ngậm miệng không thềm nói với ai. Thế thì di vật của Lan Na chẳng về tay ta thì còn ai vào đây?

Phan Tịnh nghe y nói vậy nghĩ thầm: "Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo chẳng những võ công kỳ dị hơn người mà mưu cơ lại càng thâm độc. Thực khó mà đối phó với bọn này đây!

Tề Ni Cáp Tư nhìn Phan Tịnh cười khẩy, nói móc:

- Người đối với thể tử còn chẳng bảo hộ được cho an toàn còn muốn huênh hoang bàn chuyện đầu đầu. Bản Thiếu giáo chủ không coi người vào đâu. Bữa nay kỳ hạn chưa đến, ta không muốn bội ước. Thôi người đi đi!

Phan Tịnh nghe thấy bầu máu nóng sôi lên sùng sục. Người chàng run lên vì chàng bị người mặt sát một cách nặng nề. Hai mắt dường như tóe lửa, song chàng vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Huyết Chưởng Đồ Long đến bên Tề Ni Cáp Tư khẽ nói:

- Thiếu giáo chủ! Gã này là một hậu hoạn cho chúng ta, không nên để y sống làm gì!

Thiếu giáo chủ đột nhiên xoay đẩy Huyết Chưởng Đồ Long ra, quát lên:

- Bước!

Gã gầm lên một tiếng rồi nhảy vọt lên không vừa cười rộ vừa nói:

- Trong ngòi lạch đầy rắn rết biến thành rồng thế nào được? Cứ tha cho gã đi đi.

Phan Tịnh giương hai mắt lên ngậy người như tượng gỗ đứng không nhúc nhích. Hồi lâu chàng quát lên một tiếng:

- Túc chết đi được!

Rồi chàng học máu tươi ra. Người lão đảo muốn té, miệng lẩm bẩm:

- Ta thề giết được tên cường đồ. Ta muốn cho đầu hắn bay ngoài trăm trượng.

Chàng loạng choạng bước lên đài Thiên Dàn ngòi xuống điều hòa hơi thở để điều dưỡng.

Sáng sớm hôm sau người coi đài vừa dậy đi ra ngoài thấy Phan Tịnh ngồi trên kỳ đài vạt áo trước có vết máu, gã kinh hãi tiến lại gần hỏi:

- Sao khách quan lại vào ngòi đây? Chắc khách quan ở nơi xa đang đi đường mắc bệnh?

Phan Tịnh đứng dậy lắc đầu đáp:

- Cám ơn chú! Tôi không sao cả. Tôi chỉ là người du khách qua đây.

Chàng đứng dậy rũ áo đi ra khỏi đài. Vì trời hãy còn sớm nên không thấy ai. Đột nhiên chàng phất tay áo một cái tung người lên lướt nhanh như bay.

Núi Diệu Phong ở phía Bắc thành Yên Minh tuy chỉ cách chừng trăm dặm nhưng núi non trùng điệp đi lại gian nan. Có điều Phan Tịnh khinh công mau lẹ dị thường, coi chàng đi rất ung dung mà nhanh chóng về cung.

Vào khoảng giờ Ngọ, chàng đã đến chân núi Diệu Phong.

Chàng nghĩ rằng: Động U- U ở khe núi thẳm về phía Bắc thì phải vượt qua cả rặng núi này.

Phan Tịnh nóng lòng tìm kiếm công chúa quyết tình vượt qua những đỉnh núi chót vót dãy Diệu Phong. Chàng đề chân khí đi lên.

Núi Diệu Phong cao hơn một ngàn ba trăm thước nhưng đối với chàng cũng chẳng là bao. Chỉ trong khoảnh khắc, chàng đã leo lên đến đỉnh núi.

Trên đỉnh núi này có một đại hán đứng tuổi đã ngồi đó từ trước. Gã mình mặc võ trang, cặp mắt loang loáng nhìn Phan Tịnh đang trèo núi.

Phan Tịnh lên đến đỉnh núi không muốn sinh chuyện cứ tiếp tục trong về phía Bắc mà đi. Chàng tự hỏi:

- Không hiểu động U- U ở trái núi nào?

Phan Tịnh còn đương do dự chưa quyết thì đám đại hán võ trang kia đột ngột chạy lại giương hai mắt ra nhìn chàng chằm chặp. Chàng lấm bầm:

- Phải chăng gã này là người động U- U?

Đại hán đã liền dền trước mặt chàng trầm giọng hỏi:

- Thằng nhỏ kia! Người có biết đây là đâu không mà dám một mình mạo hiểm đi vào?

Phan Tịnh nhìn thấy đại hán tuy người thô lỗ, nhưng vẻ mặt không hắc lăm, dường như gã cũng không coi chàng là kẻ thù.

Phan Tịnh chậm rãi hỏi lại:

- Sao vậy? Diệu Phong là nơi thắng cảnh rất kinh kỳ, sao không đến được?

Đại hán võ trang hơi tức mình nói:

- Ta thấy người nghi liễu khác thường, nhân tài xuất chúng, khinh công tuyệt cao, trèo non toàn thoát thì biết người bản lĩnh cao cường, chết thật đáng tiếc, vì thế mà ta

khuyến cáo để người biết chừng. Mấy năm nay không một ai dám vượt qua dãy núi Diêu Phong này.

Phan Tịnh ra vẻ thân mật hỏi:

- Nếu vậy thì kỳ nhỉ? Tôi tưởng rằng núi Diêu Phong, nếu không có rắn độc hoặc mãng xà tu luyện muôn năm ngự trị thì việc gì mà không qua được.

Đại hán cả giận gầm lên:

- Thằng lỏi con chết đến gáy rồi mà chưa biết! Mi nói cái gì rắn độc mãng xà? Thiết Tý Ứng Trảo Từ Lương này không tha mi được.

Nói xong gã nhảy xổ lại chụp lấy năm ngón tay như móc câu chụp xuống mặt Phan Tịnh nhanh như gió.

Phan Tịnh phát tay áo một cái lùi lại ba bước đồng dặc nói:

- Khoan đã!

Thiết Tý Ứng Trảo Từ Lương trầm giọng nói:

- Thằng lỏi kia! Ta không muốn đánh chết mi, thôi mi cút ngay đi! Ta không thể dừng tay được vì còn có người giám sát ta. Mi có việc gì mà mi muốn vượt qua núi Diêu Phong?

Thiết Tý Ứng Trảo Từ Lương vừa nói vừa nhảy xổ vào. Phan Tịnh né tránh và biết rằng Thiết Tý Ứng Trảo quả nhiên có ý muốn tha mình.

Lát sau, chàng thi triển một Lôi chưởng pháp rất tinh diệu đã nổi tiếng của Vạn Sơn Tứ Tử và lập lúc đẩy Thiết Tý Ứng Trảo vào trong vòng vây chưởng phong nhưng chàng chỉ vận động nửa phần chân lực ra giao đấu để che mắt những tên giám thị.

Phan Tịnh vừa phát chưởng vừa nói:

- Tại hạ là Phan Tịnh, cảm tạ Từ huynh đã có ý thành toàn cho! Tại hạ muốn đến động U- U thì phải đi đường nào?

Từ Lương nói:

- Đây là thuộc phạm vi động U- U. Chú nhỏ kia! Chú muốn chết đó chẳng?

Phan Tịnh ra vẻ thành thực nói:

- Tại hạ có việc gấp cần phải vào ra mắt Động chúa hoặc Điện chúa Phụng Điện.

Từ Lương nói:

- Chú nhỏ kia! Người có bản lĩnh đến đâu còn chưa tới đó, huống chi là chú. Chú có việc chi vậy?

Gã vừa hỏi vừa đảo mắt nhìn bốn phía.

Phan Tịnh cũng vừa phóng chưởng ra như mưa vừa đáp:

- Điện chúa Phụng Điện cướp em gái tại hạ cùng công chúa... Tại hạ đến đây đòi người.

Thiết Tý Ứng Trảo Từ Lương:

- Chú nhỏ! Chú phải chịu bị thương một chút rồi hãy đi, nếu không thì lập tức có vô số tay cao thủ bản điện sẽ đến ngay.

Phan Tịnh nói:

- Vâng! Xin Từ huynh hạ thủ đi!

Nói xong đột nhiên để sẽ hở bên trái. Thiết Tý Ứng Trảo quát lên một tiếng, rồi giơ móng tay ra chụp xuống nhanh như gió đánh "sột" một cái. Vai áo bên tả Phan Tịnh rách toạt và máu chảy đầm đìa.

Phan Tịnh cũng quát lên một tiếng, phóng ra gạt đỡ và cố ý tỏ ra mình kém thế.

Bây giờ Thiết Tý Ứng Trảo mới khế bảo :

- Động U- U chưa cướp được hai cô gái đó về đây đâu. Chắc các hạ là phò mã.

Phan Tịnh đáp;

- Phải rồi ! Thế thì lạ quá ! Rõ ràng công chúa cùng em gái tại hạ bị Điện chúa Phụng Điện cướp đi mà.

Thiết Tý Ứng Trảo nói:

- Tại hạ ở dưới trướng chấp pháp Lâm điện. Bao nhiêu việc lớn trong động này chỉ có hàng điện chúa trở lên là biết mà thôi, còn bọn thuộc hạ chúng tôi không ai hiểu cả.

Phan Tịnh nói:

- Tại hạ phải đi vào động tìm bọn họ mới được.

Thiết Tý Ứng Trảo nói:

- Các hạ không đi được đâu. Đường lối vào động U- U phòng bị nghiêm mật..

Phan Tịnh nói:

- Từ huynh cứ trở lối cho tại hạ. Thế nào tại hạ cũng phải đi.

Thiết Tý Ứng Trảo nói:

- Vượt qua ngọn núi này đi hết một ngọn núi nữa là đến nơi.

Phan Tịnh quát lên một tiếng :

- Hãy đỡ chưởng của ta đây !

Tiếng chàng quát tháo vang động cả mấy ngọn núi rồi phóng chưởng ra. Chưởng thể mãnh liệt như làn sóng xô tới.

Thiết Tý Ứng Trảo cũng gầm lên:

- Thằng lỏi con ! Mi giỏi thiệt.

Phan Tịnh trên mặt thoáng qua một nụ cười khế nói:

- Đa tạ Từ huynh có lòng tương trợ.

Thiết Tý Ứng Trảo rú lên một tiếng rồi ngồi phệt xuống đầu núi Diệu Phong.

Phan Tịnh lại hú lên một tiếng nữa rồi đi xuống dốc.

Tà áo xanh của chàng bay phát phới.

Xuống đến lưng chừng, đột nhiên gặp ba đại hán võ trang đứng chặn đường.

Phan Tịnh thấy bọn họ đứng yên, tay giữ trước ngực liền xông thẳng đến nơi quát lên:

- Tránh đường cho ta đi !

Đại hán đứng mé phải, tức giận quát hỏi:

- Thằng lỏi con ! Mi muốn chết đó ư ?

Rồi cả ba gã nhất tề phóng chưởng ra, chưởng phong kêu veo veo.

Phan Tịnh cũng gầm lên:

- Thế là các người tự tìm lấy cái chết.

Chàng lập tức vận đến tám thành công lực, bóng xanh lấp loáng nhanh như điện chớp.

Ba tiếng “binh binh” phát ra. Trước ngực mỗi đại hán đã in dấu một bàn tay, nhưng chỉ sâu vào chừng một phân. Chàng không muốn đánh chết bọn này vì lý do ném chuột sợ vỡ đồ. Chàng e làm quá chọc giận Động chúa động U- U, y sẽ báo thù gia hại đến công chúa và em gái mình. Chàng đối phó với ba gã này cũng như chỉ dùng thủ đoạn tương tự đối với Tây Nam Tam Vương để chúng nhìn đến vết bàn tay rồi kinh hãi mà rút lui.

Phan Tịnh lại tươi cười nói tiếp :

- Ta giết các người dễ như trở bàn tay.

Rồi chàng lướt qua bên mình ba đại hán mà đi. Chàng đi khỏi chừng vài trượng thì phía sau có những tiếng ve ve chói tai bắn lên mây xanh. Đó là những tên bắn báo động.

Trên ngọn núi phía đối diện, lập tức xuất hiện năm sáu người rồi chỉ trong chốc lát lại thêm mấy người nữa. Hai đỉnh núi đối lập nhau chàng trông thấy rất rõ.

Phan Tịnh quyết định tìm cho được công chúa, chàng lẩm bẩm :

- Đành liều một phúc một họa. Đường vào động U- U hiểm ác vô cùng. Mình muốn tránh chưa chắc đã thoát, thì đành nhắm bước tràn muốn đến đâu thì đến.

Phan Tịnh phi hành mau lẹ như chớp thoáng cái đã xuống đến khe núi chỉ còn đi lên ngọn núi thứ hai là đến cửa ngõ động U- U. Phan Tịnh xuống chân núi, đang định trèo dốc núi chợt nghe trên trái núi mình vừa đi xuống những tiếng rú ghê rợn vô cùng, chàng ngoái đầu nhìn lại thì thấy năm lão già áo đen hình thù xấu xa đang chạy như bay xuống núi.

Nguyên ba đại hán võ trang đứng cản đường chết nằm lăn dưới đất, ruột gan lòi cả ba người.

Năm lão già xấu xa mặc áo đen thì chỉ có một lão ngón tay máu chảy đầm đìa.

Phan Tịnh rùng mình nghĩ thầm: “Đây chắc là môn đồ Ngũ Quỷ Cửu Hoa Sơn Chúa”. Đúng như lời thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt đã nói. Động U- U cướp được công chúa tức là tự phóng hỏa đốt mình, e rằng các giới võ lâm đến đây để tranh nhau bắt công chúa.

Môn đồ phái Ngũ Quỷ thân hình mau lẹ vừa đi vừa nổi lên những tiếng hú ghê rợn.

Phan Tịnh có ý muốn nhường cho bọn Ngũ Quỷ đi trước.

Chàng lấy thế làm diệu kế, trong bụng mừng thầm giữa hai vách núi có cái vực rộng chừng năm trượng vừa nước vừa bùn lầy. Bên cạnh vực có một nắm mồ vô chủ, cỏ lan cùng lá rụng lấp trên mặt thành đồng.

Phan Tịnh thấy bọn môn đồ Ngũ Quỷ đã lướt tới còn cách chừng mười trượng, chàng hít một hơi dài, rồi tung mình nhảy qua khe núi đến bên nắm mồ, chàng ngoảnh lại nhìn bọn môn đồ Ngũ Quỷ chấp tay cười nói:

- Tại hạ không dám vượt lễ, xin nhường lối cho các vị cao đồ núi Cửu Hoa Sơn đi trước.

Năm lão môn đồ Ngũ Quỷ đồng thời rùng mình dừng bước lại. Cả năm cặp mắt lạnh lùng sắc bén nhìn chằm chập vào mặt Phan Tịnh. Trong bọn này có một lão đằng hắng rồi lên tiếng :

- Té ra lại là người !

Phan Tịnh biết rằng trong năm lão này ít ra là có một người mình đã gặp bên sông Ngự Hà trong khu Tử Cấm Thành bữa trước. Có điều chàng không nhận rõ lão nào mà thôi, chàng liền mỉm cười, đáp:

- Tại hạ xin nhường bước bậc hiền tài. Chư vị là cao đồ Cửu Hoa Sơn đi trước cho !

Một lão bật lên tiếng cười the thé hỏi:

- Thằng nhỏ kia, mi đến đây làm gì ?

Phan Tịnh cười nói:

- Đã không phải là đồng chí, đồng đạo với nhau thì tại hạ không thể nói rõ các điều quan hệ với các vị được.

Một lão khác nói:

- Gã chỉ muốn thừa cơ những người khác tranh giành nhau, rồi ngồi giữa thủ lợi. Hai lão U minh sứ giả của bản sơn đã bị chết vì chưởng lực của gã.

Một lão hô lớn:

- Hãy bắt thằng lồi nầy rồi sẽ tính!

Gã vừa nói vừa tung mình nhảy lên giơ tay chụp xuống Phan Tịnh.

Phan Tịnh sa sầm nét mặt cười lạt nói:

- Chớ khinh người thái quá? Đừng tưởng tại hạ sợ các vị. Chính tại hạ đang muốn đến Cửu Hoa sơn đây! Các vị làm gì mà vội vàng thế !

Chàng vừa dứt lời thì một lão đã nhảy qua khe vực. Chàng tức quá liền gầm lên một tiếng phóng chưởng phong đánh ra. Một luồng kinh lực cuộn cuộn đổ xuống.

Lão già áo đen đang tung người lên không liền bị cản trở, ngừng lại, đột nhiên lão gầm lên một tiếng, chỉ một đầu bàn chân xuống, còn chân kia đá ra nhanh như chớp.

